

MÙA XUÂN BAY CAO

truyện ngắn

DIỄM PHƯỢNG

(Houston, Texas, Hoa Kỳ)

Tôi biết Vũ cưới tôi không vì tình yêu. Anh bị một sự áp bức của gia đình. Vũ đã tìm đủ cách để phản đối, nhưng sự liên quan mật thiết giữa ba má anh và ba má tôi làm cho Vũ chịu thất bại.

Thật sự, lúc đầu tôi không hiểu rõ việc đó, nếu đã biết chắc chắn tự ái của người con gái bắt buộc tôi không chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nhưng mọi việc đều đã trễ hết rồi. Tôi hiện giờ là vợ của Vũ, người vợ bằng hôn lễ, bằng giấy tờ, hoàn toàn chỉ là hình thức, vì... anh không ở với tôi. Sau đêm tân hôn, Vũ đã trút tất cả mọi cảm hận lên đời tôi, có lẽ... chính anh nghĩ tôi là một cản trở cho cuộc sống tình cảm của anh! Tôi chỉ còn biết cắn răng chịu đựng, âm thầm đau tủi cho phận số vô duyên, bất hạnh.

Tôi không dám oán trách ba má. Không có cha mẹ nào lại muốn xô đẩy con gái mình vào đời khổ hận hết. Hứa hẹn gả tôi cho Vũ là ba má đã đặt tất cả niềm tin vào sự lựa chọn đó. Hai gia đình quen biết nhau rất nhiều; vì thế, lúc thấy tôi đã trưởng thành thì ba má Vũ đã đánh tiếng hỏi vợ cho con ngay. Vũ đối với tôi thật là xa lạ, chưa bao giờ chuyện trò cùng tôi, mặc dù đã hai lần gặp gỡ trong những ngày tết. Tôi không chối bỏ điều tôi có mối cảm tình với Vũ. Anh thuộc mẫu người thanh niên lý tưởng, đẹp trai và lịch thiệp. Vì sẵn có niềm cảm mến đó nên khi ba má hỏi ý tôi về cuộc hôn nhân, tôi đã e thẹn gật đầu.

Tôi cứ nghĩ Vũ sẽ yêu tôi, nếu tôi biết tạo sự duyên dáng và khéo léo làm cho anh vui. Bây giờ, tôi biết tôi đã lầm. Vũ không một mảy may chú ý đến tôi, vì trong tim anh đã có rồi một hình ảnh giai nhân. Tôi biết được là do chính Vũ nói ra. Anh thật tàn nhẫn. Tôi không ngờ cuộc đời con gái của tôi lại quá bất hạnh như vậy.

Những ngày tháng trôi qua, tôi kéo dài niềm đau tủi hận. Vũ vẫn lạnh lùng sống hạnh phúc với một thiếu phụ đẹp, vâng, tôi nghĩ chắc người đàn bà ấy phải đẹp lắm mới đủ sức lôi cuốn Vũ. Trước Vũ vì có hiếu với cha mẹ, anh chịu cưới tôi; sau đó thì anh đã hoàn toàn làm theo tiếng gọi tình yêu bằng một cuộc thoát ly âm thầm, mà tôi là tấm bình phong để cho anh dễ dàng hành động. Tôi yêu chồng, tôi ghen với thiếu phụ đó, nhưng tôi chỉ biết yên lặng và đau khổ riêng mình. Tôi cũng không dám thốt lời trách móc Vũ, đối với tôi, anh quá lạnh nhạt, còn hơn người xa lạ. Đôi lúc tôi thấy mình thật lẻ loi cô độc, nếu cha mẹ

chồng, em chồng không thương yêu, an ủi... chắc tôi khó thể sống một ngày trong gia đình chồng, chớ đừng nói chi những ngày tháng kéo dài sự buồn khổ đó.

Mỗi lần về thăm cha mẹ, tôi cố gắng che giấu nỗi ưu tư trong lòng để mẹ tôi không buồn, cha tôi không hối tiếc. Nhưng nhiều lúc đau khổ quá, tôi muốn chết đi cho xong. Nếu tôi đừng yêu Vũ, tôi sẽ bình thản được trước sự rẻ khinh của anh. Tại sao tôi không coi Vũ như chẳng có trong cuộc đời tôi? Mang tiếng là con gái có chồng, tôi thấy cũng như không. Vũ chính thức sống với người đàn bà đó. Anh không buồn chú ý đến niềm đau đớn trong lòng tôi. Gối chần lạt lẽo, tình nghĩa kém mặn nồng, tôi như người đàn bà goá bụa, mặc dù tuổi tôi chưa quá hai mươi. Đọc báo thấy họ viết nhiều chuyện đánh ghen thật ly kỳ, đáng sợ... nhưng tôi không bao giờ dám làm như vậy. Thật tình tôi chẳng còn hy vọng vì ở sự quay về của Vũ cả; có thể tôi đã chán ngán lòng dạ con người rồi. Tôi không muốn đánh ghen vì như thế chỉ để Vũ khinh ghét tôi thêm mà thôi. Hơn nữa, tôi vốn có bản tính hiền lành, nhút nhát, tôi không bao giờ làm được công việc đó, vừa buồn cười, vừa chua xót cho thân phận mình, vừa làm mẫu chuyện nhảm nhí cho thiên hạ gièm pha...

Mẹ chồng tôi rất yêu thương tôi, nhất là lúc Vân - cô em chồng của tôi - con gái thứ ba của bà được gả đi. Trong gia đình chồng tôi hiện giờ, chỉ có tôi là bà yêu quý hơn hết. (Tất cả đều là gái, chỉ có một mình Vũ là trai nên anh được miễn thi hành quân dịch vì lý do gia cảnh). Việc đối xử của mẹ chồng là niềm an ủi duy nhất có thể làm cho tôi quên buồn, quên hận tui.

Hai năm sau, tôi vẫn mang kiếp sống lạnh lùng đó, mặc dù chung quanh tôi biết bao nhiêu là biến đổi. Cha chồng tôi đã già từ cuộc đời hơn mười sáu tháng. Vũ bị bắt sau chuyến buôn lậu bại lộ; anh được kêu một năm tù ở là nhờ gia đình lo lắng cho anh được nhẹ án. Tất cả sản nghiệp đồ sộ của nhà chồng tôi đều suy sụp, chỉ duy còn lại có căn nhà. Đồ đạc thì đã cầm bán để chạy lo cho Vũ, giờ thì còn gì. Tôi thương mẹ Vũ, những ngày qua bà đã đổ bao nhiêu nước mắt, tuổi già chồng chất thêm với nỗi buồn thảm làm cho bà yếu đi. Gia đình Vũ hiện giờ chỉ do một tay tôi chăm sóc. Các em chồng tôi là gái đều còn nhỏ. Vì không muốn sự học của chúng nó bị dở dang, tôi phải xin sở làm trong một công ty thương mại để có tiền hàng tháng chi tiêu trong gia đình. Tôi đã xem mẹ Vũ như mẹ tôi, các em Vũ như em ruột tôi, và gia đình Vũ như gia đình tôi. Do đó, tôi không còn buồn khổ nữa. Tôi đã tìm cho mình một lẽ sống trong trách vụ ấy. Tôi có thể bỏ ra đi, nhưng quả thật tôi không muốn làm như thế; mặc dù Vũ đã đối xử với tôi quá tệ. Tôi không còn tha thiết nhớ đến người đàn ông tên Vũ nữa; tự xem tôi như một đứa con gái lớn trong gia đình phải nuôi mẹ và các em. Thùy, Duyên... chúng nó rất quý mến tôi, thương yêu tôi chẳng khác là chị ruột của chúng. Tôi lấy thể làm mãn nguyện. Thịnh thoảng Vân có về thăm nhà. Mặc dù tuổi nó kém hơn tôi không bao nhiêu, nhưng lúc nào Vân cũng tỏ ra rất bé bỏng với tôi. Mỗi chuyện gì Vân đều tâm sự và hỏi dò qua ý kiến của tôi rồi mới quyết định sau. Tình thương Vân cho tôi thật đậm đà còn hơn chị em ruột thịt. Gia đình Vân tương đối cũng êm ấm, nhất là lúc Vân có thai, đứa con đầu tiên mang lại nguồn hạnh phúc cho đôi vợ chồng trẻ càng thêm bền chặt. Nghe chuyện Vân, tôi chợt thấy đau buồn cho thân phận mình. Về làm vợ Vũ, tôi chịu biết bao nhiêu là tủi nhục trong những đêm chần gối lạnh lẽo của chàng. Tôi chẳng gây nên tội tình gì sao số phận quá bạc như vậy? Niềm đau thâm kín tôi áp ủ riêng mình; với mẹ và em chồng tôi không thể thổ lộ được, dù họ đã tỏ ra hết sức yêu thương tôi.

Hai năm qua tôi cố quên đi trong niềm đau hận tui của đời tôi; tuy nhiên, đôi lúc ngồi một mình với những hình ảnh, kỷ niệm tôi vẫn nghe buồn và ao ước một ngày nào đó Vũ sẽ quay về bên tôi, dù đã muộn màng. Giận Vũ rất nhiều, nhưng tôi có thể tha thứ cho chàng nếu thực tình chàng biết hối hận. Đây chỉ là điều suy tưởng trong lòng tôi thôi, chớ có lẽ nào... Vũ quên và xa lánh được người đàn bà đó. Tôi vẫn thường nghe chua xót khi nghĩ đến họ; vì người ta đẹp hơn tôi nhiều mới làm cho Vũ yêu say đắm đến quên cả cha mẹ, gia đình. Tôi là kẻ chịu thua thiệt trong vấn đề tình cảm của chồng, tôi biết trách ai được? Thôi đành, và tôi cố quên, đó là câu tâm niệm tôi thường nhắc nhở mình mỗi khi nhớ đến. Thời gian hai năm là một liều thuốc nhiệm màu giúp tôi xoá đi tất cả những nỗi bất hạnh của đời mình.

Ngày mãn tù, Vũ đã trở về nhà với một hình ảnh khác. Người đàn bà đó không còn chung sống với chàng nữa; tất cả họ đã đứt khoát nhau trong thời gian Vũ bị giam cầm. Biết tin ấy tôi không vui, không buồn; trái lại tôi thấy mọi việc xảy ra gần như là tự nhiên, không có gì đáng bận tâm hết. Thật sự, tôi đứng đưng trước chuyện Vũ quay về với gia đình. Tôi thấy điều đó không còn cần thiết nữa. Những ngày đầu Vũ ít dám đối diện riêng một mình tôi trong phòng khách, hay bất cứ nơi nào. Chàng thường hỏi chuyện với Thùy, Duyên về cuộc sống gia đình trong khoảng thời gian qua. Dĩ nhiên chúng nó đã lặp đi lặp lại đến tên tôi rất nhiều, nhiều lắm... Tôi thoang thoáng nhận thấy như vậy.

Tuần lễ sau, tôi bắt gặp nhiều cái nhìn len lén của Vũ. Ánh mắt chàng êm nhẹ khác thường hơn ngày xưa chỉ toàn là những tia mắt lạnh lùng, giận dữ. Một năm tù đã thay đổi rất nhiều, bây giờ chàng thích ở nhà hơn, thích lặng lẽ hơn... và hay nhìn sau lưng tôi hơn. Tôi đã hiểu được tình cảm hiện tại của Vũ rồi, nhưng tôi không còn tha thiết nữa; có thể nói, tôi bất cần. Tôi cũng đã thay đổi nhiều lắm. Ngày xưa tôi rất hiền lành, yếu đuối, không bao giờ gắt gỏng với ai, thế mà bây giờ tôi lại đâm ra quá khắt khe tàn nhẫn, đến lạnh lùng. Tại sao tôi có thể giống Vũ. Một hình ảnh của Vũ ba năm về trước? Tôi không còn hiểu tôi nữa. Tôi đã trở thành một con người khác rồi. Chính Vũ đã tạo cho tôi một bản tính như vậy, thật tình tôi chẳng ngờ...

Hôm qua, buổi chiều thứ bảy tôi không đến sở làm. Vũ mới xin được một chân thư ký đánh máy ở sở tư về chàng lộ nét vui mừng kể chuyện tôi nghe. Tôi vẫn ngồi yên cầm cú đan áo, khuôn mặt thật bình thản. Vũ đang sung sướng vì sắp đi làm có tiền phụ giúp tôi trong việc chi tiêu cho gia đình. Chàng nói xong, vụt ôm choàng lấy tôi hôn một cái ở tóc. Tôi xô mạnh Vũ ra, nét mặt giận dữ, hét lớn đừng chạm đến tôi. Vũ bị đẩy bật ngửa trên ghế, nét mặt chàng đỏ gay vì ngỡ ngàng. Ngay lúc đó Thùy, Duyên chạy vào ngơ ngác hỏi sao vậy anh? Tôi vẫn còn bực tức nhưng muốn bật cười, khi nghe Vũ đáp dối anh bị trượt chân té sấp trên ghế. Tôi tưởng Vũ sẽ nổi giận, nhưng chàng không lộ chút nào nét hờn trách. Tự nhiên tôi nghe hối hận cho hành động đột ngột nông nổi vừa qua, định làm lành; song nghĩ sao tôi lại yên lặng luôn. Một buổi sáng Vũ thức sớm thấy tôi giặt một thau đồ ở sau nhà, chàng bước lại ngồi xuống bên tôi, kéo thau quần áo lấy ra giặt tiếp. Tôi gất lên:

- Anh để tôi làm được rồi, phá chi vậy?

Vũ cười:

- Anh phụ tiếp cho mau.

- Cám ơn à. Lên nhà giùm đi.
- Anh muốn ở đây.
- Kỳ quá. Người ta nói khỏi cần mà...

Tôi giựt lại chiếc áo dính đầy xà bông trên tay Vũ. Chàng vụt nắm tay tôi, tôi phải buông áo ra. Chàng mỉm cười:

- Chịu thua anh chưa?

Tôi cay đắng:

- Tôi đã chịu thua anh từ hơn ba năm trước rồi, quên sao?

Sau câu nói đó, tôi nhìn sâu vào mặt Vũ. Vũ chợt thoáng buồn, nhưng anh cầm cúi vò áo. Đôi lúc tôi nghĩ lại nghe buồn cười làm sao. Tôi và Vũ, trước mặt mọi người là vợ chồng, vậy mà có những hành động, lời lẽ giống như cặp trai gái không bằng. Mỗi lần mẹ tôi đi đâu vắng nhà, Vũ thường tìm cách quanh quẩn nơi tôi ngồi, hoặc làm quen, hoặc nhìn lên..., trông chàng thật đáng thương. Nhưng hôm nay, đột nhiên tôi chưa chịu buông tha, tiếp tục mai mỉa:

- Đối với tôi thì anh là người chiến thắng ngạo nghễ, nhưng đối với họ thì tôi biết anh là kẻ thua bại, đúng không?

Vũ cau mày. Tuy nhiên giọng anh vẫn dịu dàng:

- Anh muốn quên thì em gợi lại làm chi thêm buồn.
- Ai buồn?
- Anh buồn.

Tôi bĩu môi:

- Anh mà buồn. Tôi không tin.

Vũ nhìn tôi tha thiết:

- Bộ em nói anh là gỗ đá hay sao?

Tôi tàn nhẫn:

- Có thể.

Vũ nhin nhục tôi bằng thái độ im lặng. Anh lại cầm cúi vò áo. Tôi bực dọc thêm:

- Tôi biểu anh lên nhà để yên cho tôi làm mau, còn kịp giờ đến sở nữa.
- Thôi em lo sửa soạn đi làm, để đồ anh giặt cho.

Tôi cười mỉa:

- Coi bộ anh thạo công việc đàn bà quá chớ?

Vũ vô tình không hiểu rõ thâm ý tôi, anh thực tình:

- Không thạo lắm, nhưng có thể làm vừa ý em.

Tôi nhếch môi:

- Hèn nào...

Vũ chợt hiểu, giữa lúc anh còn đang sững sờ, im lặng, tôi nói tiếp:

- Anh giỏi vậy mà cô Lan không vừa ý sao được?

Vũ nhìn tôi với đôi mắt nghiêm nghị:

- Anh cấm em nhắc đến tên đó lần thứ hai.

Thái độ của Vũ làm cho tôi thoáng chút ngạc nhiên lẫn nôn nao khó hiểu. Nổi giận hờn kéo đến, tôi lặng lẽ rửa tay bỏ thau đồ, lên nhà, không nói thêm một lời nào. Buổi trưa

đi làm về, tôi cũng lặng lẽ thay đồ và lặng lẽ ăn cơm. Đợi mọi người lần lượt rời khỏi bàn ăn, khi chỉ còn lại một mình tôi với Vũ, anh nhìn tôi dửng dưng:

- Uyên, em giận anh sao?

Tôi lắc đầu lãnh đạm:

- Không!

Mắt Vũ buồn, môi anh mím lại một giây rồi nói nhỏ:

- Mai anh đi trình diện...

Tôi thoáng một chút bối rối, ngẩng nhìn Vũ:

- Anh hoãn dịch mà làm gì có giấy gọi?

- Anh tình nguyện đi để tránh nỗi phiền muộn cho em. Xa nhau rồi em sẽ hiểu anh hơn...

Vũ buông đĩa đứng lên. Tôi sững sờ chết lặng bên chén cơm còn lưng nửa. Có lẽ anh nói đúng, *Vũ ơi! chỉ có xa nhau em mới thấy nhớ thương, chớ mỗi lần nhìn đến anh là em chột buồn, chột tủi... khi nhớ lại những tháng năm dài lãnh đạm của anh, thì dù có còn yêu anh, em cũng không làm sao vui được. Từ ngày bước chân vào đời làm vợ, em có hưởng được gì đâu? Anh đã cho em bao nhiêu giờ hạnh phúc? Không có gì hết, phải không Vũ? Bao nhiêu là lãnh đạm, bao nhiêu là dằn vặt, chua xót, anh có hiểu cho em không? Tình yêu đối với em như bóng mây, như chim trời, không bao giờ em nắm được nó trong tay. Hạnh phúc cũng mong manh, mong manh như làm khói mỏng... tỏa rộng trên nền trời xanh thẳm, vượt ra khỏi tầm tay với của em, đau xót quá Vũ ơi!*

- Uyên!

Tôi ngồi bất động. Vũ nắm nhẹ tay tôi:

- Em ăn xong vào phòng anh nói chuyện.

Những hột cơm cuối cùng tôi nuốt vào cổ một cách khó khăn. Nỗi buồn như chột đến, chột đi cho hồn tôi băng giá, cho tim tôi thêm chai đá khô cằn. Khi thấy tôi bước vào phòng, Vũ đang đọc báo vội buông xuống bàn, anh kéo tay tôi ngồi bên cạnh, mắt nhìn tôi vừa buồn, vừa tha thiết nồng nàn:

- Uyên, trước khi anh ra đi, anh muốn biết em còn giận anh không Uyên?

Tôi muốn gục đầu vào ngực Vũ mà bật khóc, mà thổ lộ tất cả nỗi buồn đau tuyệt vọng của tôi trong những tháng năm dài sống bên anh. Nhưng không hiểu sao tôi lại có thể thản nhiên đến gần như lạnh lùng:

- Giận gì anh bây giờ?

Vũ bóp nhẹ tay tôi. Bàn tay thật lạnh lẽo như thái độ lạnh lẽo của tôi trước mặt anh. Vũ chột cười, nụ cười buồn chi lạ:

- Anh cũng hiểu anh không xứng đáng cho em tha thứ chút nào. Đời anh đã dở dang rồi, hư đốn rồi, còn gì cho em nữa đâu Uyên...

Phải. Vũ nói đúng. Anh còn gì cho tôi nữa đâu? Bao nhiêu sự nghiệp lớn lao của cha mẹ anh, tương lai anh, anh đã đổ sông đổ biển hết cho "người ta" rồi, còn gì cho tôi khi anh trở về, nếu không là đôi bàn tay trắng, tương lai mù mịt... Tôi phải đứng ra thay anh mà cáng đáng gia đình chồng, lo liệu từng miếng cơm manh áo cho các em chồng. Hơn ba năm trời bước vào đời làm vợ, tôi có hưởng được gì đâu ở anh? Từ cái vuốt ve cho đến nụ hôn tình tứ giữa vợ chồng, anh cũng không màng mà bố thí cho tôi nữa, chớ đừng nói gì cao xa.

Tôi sống bên anh như chiếc bóng âm thầm, khổ đau, buồn tủi... chỉ riêng mình tôi biết. Anh vừa tàn nhẫn vừa cay độc. nhưng tôi biết tôi vẫn yêu anh... Vũ ơi!

Vừa bước chân vào thềm cửa, tôi đã sững sờ đứng lặng khi chợt thấy Vũ đang ngồi ở đi-văn hướng mắt về phía tôi, mỉm cười. Thùy, Duyên cùng reo lên:

- Chị Hai về kìa anh.

Vũ bước đến nắm tay tôi kéo vô nhà. Anh ấn tôi ngồi xuống ghế, vui vẻ hỏi:

- Làm gì mặt em tái xanh vậy? Sợ anh hả?

Tôi đỏ mặt trở lại, ấp úng:

- Tại... tại em bất ngờ. Anh về bao giờ?

- Hồi mười giờ. Định dành ngạc nhiên cho gia đình nên anh không đánh điện tín. Sao, đi làm về mệt hả em?

Tôi gượng cười lắc đầu:

- Dạ... đâu có anh. Mẹ đi chùa trên Châu Đốc rồi anh ạ!

- Anh vừa nghe Thùy nói. Bao giờ thì mẹ về?

- Mẹ nói độ một tuần.

- Sao lâu vậy? Anh nghỉ phép có bốn ngày. Thôi, thế là hết gặp mặt mẹ, tiếc thật.

Tôi nhìn Vũ. Anh mặc đồ trận trông đẹp và hiên ngang hơn ngày chưa vào lính. Vũ cũng nhìn tôi, mắt anh đắm đuối, vừa tình tứ, vừa mơ mộng làm cho tôi ngượng ngùng cúi mặt.

- Uyên!

Tôi chớp mắt xúc động trước tiếng gọi tên tôi của Vũ. Giọng anh nhẹ nhàng và âu yếm thế nào ấy. Như một cô gái thơ ngây lần đầu tiên ngồi bên người tình tôi chợt thấy lòng băng khuâng, xao xuyến kỳ lạ. Hơn ba năm trời làm vợ, tôi mới có cái cảm giác sung sướng lâng lâng khi đối diện với chồng! Nhìn khuôn mặt Vũ, tôi đã đọc rõ tình yêu trong mắt, trên môi, trong hơi thở nồng nàn say đắm.

Vũ đưa tôi vào phòng sau bữa cơm trưa vội vã, bỏ mặc chén bát, mặc nồi niêu song chảo... Chúng tôi cần nằm bên nhau để nói nhau nghe bao nỗi nhớ niềm thương. Tôi đã quên rồi bao nhiêu ngày tháng cũ. Tôi cố quên đi những đau xót ngày xưa từ khi Vũ lên đường nhập ngũ, nên thời gian sau này đã giúp tôi có được niềm tin yêu hơn. Thời gian vụt qua mau như hơi thở. Tôi và Vũ phải nắm lấy, phải tiết kiệm từng giờ phút. *Gần bốn năm rồi đã phí mất bao nhiêu là vàng ngọc yêu đương, đừng để nó trôi qua nữa. Trôi qua là không còn bắt lại được phải không Vũ? Phải không anh? Em yêu anh nên em chịu trăm cay nghìn đắng để có được giây phút này. Hạnh phúc đời em là ở anh, do anh. Uyên yêu anh vô cùng tận, Vũ ơi!* Tôi nhìn tấm lưng trần rám nắng của Vũ mỉm cười. Bây giờ anh đen hơn trước nhiều. Tay anh cũng rắn hơn. Em cầu cho anh xấu đi để đừng ai quấy rầy anh nữa; để anh là của em đời đời...

Bốn ngày phép đi qua thật mau. Buổi sáng sửa soạn để trở về đơn vị, tôi đã sắp xếp mọi thứ cần thiết cho anh trong cái xách tay nhỏ, và đặt nó ở góc đi-văn. Khi Vũ buông tôi

ra để quay lưng bước đi, mắt anh thật buồn, buồn như muốn khóc, làm tôi hốt hoảng nắm áo Vũ lại:

- Khoan anh!

Dừng bên đi-văn cạnh gói hành trang, Vũ không nhìn tôi, nhưng giọng anh nghẹn ngào:

- Gì nữa em?

- Chùng nào anh về?

- Chắc còn lâu... Thôi đừng buồn. Anh sẽ viết thư cho em thường.

Tôi nắm tay Vũ. Một tay giựt lấy chiếc xách tay như muốn nắm lấy bước chân chàng.

- Thư không phải là người càng làm em nhớ anh hơn.

Vũ vỗ về an ủi tôi thật lâu, tôi mới bằng lòng buông rơi chiếc xách tay cho anh đi. Bước chân Vũ nửa như ngập ngừng, nửa như trốn chạy, và tôi thậm thờ nhìn theo bóng chàng đến mất hút. Quay lại phòng, tôi càng nghe lòng trống vắng hơn bao giờ. Hơi hướm Vũ vẫn còn quanh quẩn đâu đây, nhưng người bằng xương bằng thịt thì đã đi xa rồi. Mặc cho gối chăn xô lệch, mặc cho bàn ghế ngửa nghiêng tôi không buồn thu dọn. Hạnh phúc chợt đến trong giấc ngủ. Yêu thương về như bóng ma...

Dù không muốn, thời gian sau đó tôi cũng phải chấp nhận cuộc sống cô đơn với nhớ nhung dằn vặt, với nuôi tiếc vô vàn. Thư chàng đến, thư tôi đi, thương yêu càng gắn bó thì nỗi buồn càng thấm thiết bao nhiêu.

Thỉnh thoảng Vân có thăm gia đình. Nó là người tỏ ra sung sướng hơn hết khi biết Vũ không còn lãnh đạm với tôi; và ngược lại tôi cũng đã tha thứ cho chàng. Những lần nó về, nó vẫn nằng nặc đòi xem thư Vũ viết cho tôi để biết "tình yêu anh chị lên đến đâu" rồi!

Đó là lời lẽ của Vân, và tôi đã tỏ ra sung sướng khi bị Vân trêu ghẹo như vậy. Khi đọc bức thư mới nhất của Vũ gửi cho tôi, Vân nheo mắt suýt xoa bảo:

- Cha, dạo này coi bộ anh Hai yêu chị đậm dũ rồi đó. Sướng nhé!

- Thế dựng ấy không yêu cô à?

- Ôi, vợ chồng em có con rồi. Cũ rồi, bì sao được với anh chị. Anh Hai viết thư tình tứ ghê, chắc ở ngoài ảnh cưng chị lắm.

Tôi đỏ mặt lườm Vân:

- Cái cô này, mới có một đứa con mà xem bộ cô... trây trúa dữ há.

Nhìn chị mắc cỡ, em thấy thương làm sao ấy. Để anh Hai về em hỏi...

- Hỏi gì? Lại sắp nói bậy nữa...

- Em nói gì đâu mà bậy, tại chị nhớ anh quá rồi nghĩ bậy...

Tôi véo Vân, nó cười sặc sụa:

- Chị làm... em có cảm tưởng chị mới lấy chồng hôm qua không bằng. Nói gì cũng bảo người ta nói bậy. Cái mặt chị lúc nào cũng đỏ gay... ui chao, đẹp ghê!

Biết tính cô gái hay đùa dai, nên tôi liền nghiêm mặt nói sang chuyện khác:

- Anh Hai nói cuối tháng có giấy phép về đó Vân.

Vân nín cười, nhìn lên tờ lịch, nó gật gù:

- Vậy là còn hơn tuần nữa. Thôi, chị đừng viết thư nói chuyện đó, để anh về báo tin luôn cho anh mừng...

Vân nhắc tôi mới nhớ. Có lẽ Vũ sẽ sung sướng lắm khi nghe tin tôi có thai!? Đó là kết quả của những ngày yêu đương ngắn ngủi; những ngày thần tiên trong cuộc đời làm vợ gần bốn năm của tôi. Còn gì hạnh phúc cho bằng. Tôi tính thầm, còn những tám ngày nữa thì Vũ về. Lúc đó cái bào thai đã hơn hai tháng. Còn quá nhỏ, nó chưa máy được. Phải gần bốn tháng nó mới có thể cử động. nếu Vũ nhìn thấy chắc chàng sẽ thương nó biết mấy. Khi con ra đời, em muốn nó mang hình ảnh của anh, để những ngày xa nhau em sẽ nhìn nó, em sẽ hôn nó mà gọi thầm tên anh cho tình yêu chất ngát, cho nhung nhớ dạt dào.

- Ý, chị Hai... hình như có ai kiếm mình kia.

Tôi quay mặt nhìn ra cổng. Người lính rụt rè bước vào cúi đầu chào trong khi Vân hỏi:

- Anh muốn tìm ai?

Người lính vội trao cho Vân gói gì nhỏ nhỏ, rồi nói khẽ:

- Anh Vũ đã tử trận.

Vân hốt hoảng bấu chặt tay người lính, hỏi nhanh:

- Ông... nói gì?

Người lính lặp lại:

- Anh Vũ đã tử trận. Đây là di vật sau cùng của anh ấy gửi lại cho gia đình.

Tôi bàng hoàng sững sốt nhìn trừng mắt vào người lính như nhìn một quái nhân về báo tin dữ, trong khi hắn cúi đầu quay bước nhanh ra cổng. Sự im lặng kéo dài cho đến lúc Vân bật lên tiếng khóc đầu tiên kéo tôi trở về với thực tại phũ phàng chua xót. Gói gì đó bị Vân buông rơi xuống đất như cái gai nhọn đâm vào mắt tôi đau buốt. Tôi vụt cúi xuống nhặt nó lên mở toang ra và rú lên:

- Trời ơi!

Tôi buông mình ngồi phịch xuống đất. Tờ giấy viết tay của Vũ gói đơn vị trưởng xin nghỉ phép lấm tẩm những giọt máu đen đặc bị bóp chặt trong tay từ lúc nào. Nỗi xót đau như tắt nghẹn làm tôi không khóc được thành tiếng, nhưng nước mắt thì trào ra như mưa như suối... Vũ chết rồi sao? Không, chính chàng đã viết thư hẹn cuối tháng với tôi mà?! *Phải không Vũ? Phải không anh? Anh chưa biết mình sắp có con. Em chưa kịp báo tin đó với anh thì anh không còn nữa. Anh vĩnh viễn ra đi rồi.* Tôi gục đầu vào lòng bàn tay nấc nhỏ. *Vũ ơi! Cuộc đời của em thật là bất hạnh. Hạnh phúc vừa tìm thấy chưa hưởng được bao nhiêu thì đã bay cao, bay cao như màu khói chiều vô tư phiền muộn. Chua xót quá phải không anh?* Hình như Vân đang xoa tóc mà khóc anh đó Vũ. Tôi đứng lên bước đến khung cửa sổ, thần thờ đưa mắt đăm đăm nhìn lên khoảng không - khoảng không xa thẳm - và anh ơi em đã tìm thấy mùa xuân bay cao ngút ngàn trên ấy...

18 tháng 4/1974

DIỄM PHƯỢNG

(Trong tập **NẮNG NHẬT HOÀNG HÔN** chưa xuất bản)